

4ο ΓΕΛ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Α΄ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΤΜΗΜΑ 3ο

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΟΤΗΤΑ : ΤΑ ΦΥΛΑ ΣΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΘΕΜΑ: ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Α΄ ΤΕΤΡΑΜΗΝΟ 2011-2012

ΟΜΑΔΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ:

ΜΕΝΤΗ ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΜΠΑΓΙΑΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΜΠΑΛΩΜΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΝΙΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΕΡΕΥΝΑ

• **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ:**

«ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ» (Κ.Ν.Λ. Β΄ ΛΥΚΕΙΟΥ, σελ. 103-107)

- ✓ Ο Ξενόπουλος θεωρείται ο εισηγητής της αστικής πεζογραφίας. Δικαιολογείται ο χαρακτηρισμός αυτός με βάση το απόσπασμα;
- ✓ Πώς παρουσιάζεται η Στέλλα Βιολάντη στο συγκεκριμένο απόσπασμα και
- ✓ Σε ποια συμπεράσματα καταλήγετε για τη θέση της γυναίκας στις παραδοσιακές κοινωνίες;

• **Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ:**

«ΓΙΟΥΓΚΕΡΜΑΝ» (Κ.Ν.Λ. Β΄ ΛΥΚΕΙΟΥ, σελ. 394 - 412)

- ✓ Βρείτε πληροφορίες για το νατουραλισμό.
- ✓ Βρείτε στο κείμενο τεχνικές νατουραλισμού.
- ✓ Μέσα από τα αποσπάσματα του Γιούγκερμαν, που παρατίθενται στο βιβλίο σας, προσπαθήστε να αποδείξετε ότι ο συγγραφέας με το έργο αυτό συνέθεσε μια πλατιά τοιχογραφία της αστικής τάξης και των ηθών της. Πώς παρουσιάζεται η Βούλα στο κείμενο και ποια φαίνεται να είναι η στάση της απέναντι στο γάμο;

Λίγα λόγια για το συγγραφέα και το έργο του

Ο Γρηγόριος Ξενόπουλος (1867-1951) γεννήθηκε στο Φανάρι της Κωνσταντινούπολης από πατέρα Ζακυνθινό. Την επόμενη χρονιά εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στη Ζάκυνθο, όπου έμαθε τα πρώτα του γράμματα. Το 1883 γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας. Παράλληλα, συνεργαζόταν με εφημερίδες και περιοδικά και για πολλά χρόνια διηύθυνε το περιοδικό *Η Διάπλασις των Παίδων*. Τιμήθηκε με πολλά βραβεία και έγινε ακαδημαϊκός το 1931. Πέθανε στην Αθήνα το 1951.

Ο Γρηγόριος Ξενόπουλος είναι ένας από τους πολυγραφότερους συγγραφείς μας. Καλλιέργησε όλα τα είδη του λόγου (διηγήματα, μυθιστορήματα, θεατρικά έργα, άρθρα, χρονογραφήματα, κριτικές κτλ.) και διαβάστηκε από ένα ευρύτατο αναγνωστικό κοινό. Η κριτική επισημαίνει την άνιση ποιότητα των έργων του Ξενόπουλου λόγω της πληθωρικής

παραγωγής, του αναγνωρίζει όμως πλήθος λογοτεχνικών αρετών: αφηγηματική ευχέρεια, άψογη τεχνική, λεπτή παρατηρητικότητα.

Ο Ξενόπουλος καλλιέργησε το **ηθογραφικό διήγημα**, αλλά θεωρείται ο **εισηγητής του** πολυσύνθετου **αστικού μυθιστορήματος** στην Ελλάδα. **Με επίκεντρο τη Ζάκυνθο ή την Αθήνα, περιγράφει την ελληνική αστική και μικροαστική (επαρχιακή) κοινωνία της εποχής του και απεικονίζει με επιτυχία τη ζακυνθινή ζωή.** Τα μυθιστορήματά του είναι επηρεασμένα από το ρεαλισμό και το νατουραλισμό του Ζολά, του Μπαλζάκ και του Ντίκενς, και τα θεατρικά του από τον Ίψεν. Έγραψε τα μυθιστορήματα: ***Μαργαρίτα Στέφα, Ο Κόκκινος Βράχος, Λάουρα, Αναδυομένη***, την τριλογία ***Πλούσιοι και φτωχοί, Τίμιοι και άτιμοι, Τυχεροί και άτυχοι*** κ.ά. Έγραψε επίσης τα θεατρικά έργα: ***Το μυστικό της κοντέσσας Βαλέραινας, Στέλλα Βιολάντη, Το Φιόρο του Λεβάντε, Φοιτηταί, Πειρασμός, Ο Ποπολάρος*** κ.ά.

Το διήγημα «Στέλλα Βιολάντη» (1903), με τον υπότιτλο «Έρως Εσταυρωμένος», διασκευάστηκε από τον Ξενόπουλο σε θεατρικό το 1909 και ανεβάστηκε με επιτυχία την ίδια χρονιά στην αθηναϊκή σκηνή από το θίασο της Μαρίκας Κοτοπούλη και στην Πάτρα από την Κυβέλη.

«ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ...

Το διήγημα « Στέλλας Βιολάντη» είναι εμπνευσμένο από τη ζωή στην πατρίδα του συγγραφέα, τη Ζάκυνθο. Η ηρωίδα του, η Στέλλα, κόρη του πλούσιου μεγαλέμπορου Παναγή Βιολάντη, ανταποκρίθηκε στον έρωτα ενός φτωχού νέου, υπαλλήλου του αγγλικού τυπογραφείου, του Χρηστάκη Ζαμάνου, απαντώντας θετικά σ' ένα του γράμμα. Ο νέος ενθαρρυσμένος από την απάντηση της έσπευσε στον πατέρα της να τη ζητήσει σε γάμο, όμως ο πλούσιος Βιολάντης αισθάνθηκε βαθιά προσβεβλημένος από την «σχέση» της κόρης του με έναν «παρακατιανό», ενώ θεώρησε ότι η έκθεση του ονόματος της αποτέλεσε μεγάλο πλήγμα για την τιμή ολόκληρης της οικογένειας. Τη φυλάκισε λοιπόν, στη σοφίτα του σπιτιού, αρνούμενος να την παντρέψει με

τον άνδρα που αγάπησε. Η Στέλλα υπέστη στερήσεις (της έδιναν μόνο ψωμί και νερό) και εξευτελισμούς, δίχως ωστόσο να προδώσει τον ανάξιο, όπως αποδείχθηκε, αγαπημένο της. Ο τελευταίος μετά τις εξελίξεις αυτές παντρεύτηκε ένα άλλο πλουσιοκόριτσο, γεγονός που μόλις πληροφορήθηκε ο Βιολάντης, έτρεξε σπίτι για να το πει στην κόρη του και έτσι να την πληγώσει περισσότερο και να την εκδικηθεί. Τη βρήκε όμως νεκρή. Έτσι το διήγημα τελειώνει με τη μεγαλόπρεπη κηδεία της Στέλλας και τη συνέχιση της ζωής στο απαλλαγμένο πλέον απ' την ντροπή σπιτικό του Βιολάντη.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΑΣΤΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Ξενόπουλος θεωρείται ο εισηγητής της αστικής πεζογραφίας. Δικαιολογείται ο χαρακτηρισμός αυτός με βάση το κείμενο;

Ο χαρακτηρισμός αυτός δικαιολογείται απόλυτα, αφού ο συγγραφέας αναφέρεται στο αστικό περιβάλλον της Ζακύνθου, στις συνήθειες, τα ήθη, τις αντιλήψεις των ανθρώπων της αστικής τάξης.

Ο συντηρητισμός της παλαιάς γενιάς φαίνεται, από τις αντιλήψεις του πατέρα και της μητέρας για την έκθεση του ονόματος της κόρης τους και από τις ιδέες τους για την σχέση της κόρης με τον φτωχό νέο που δεν ανταποκρίνεται στις φιλοδοξίες της δικής τους ευγενικής τάξης.

Οι πατριαρχικές αντιλήψεις, η καταπίεση της γυναίκας, ο φιλελευθερισμός της νέας γενιάς, οι συγκρούσεις, όλα αυτά ιχνογραφούν την αστική κοινωνία στις αρχές του 20ου αιώνα. Άρα, από τα παραπάνω καταλαβαίνουμε γιατί θεωρείται ο εισηγητής της αστικής πεζογραφίας.

ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΕΛΛΑΣ ΒΙΟΛΑΝΤΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ...

Πώς παρουσιάζεται η Στέλλα Βιολάντη στο συγκεκριμένο απόσπασμα;

Η Στέλλα είναι μια νέα κοπέλα, διακρινόμενη από **ελεύθερο πνεύμα** και προοδευτικές για την εποχή αντιλήψεις. Ενάντια σ' ό τι επιτάσσει η αντίληψη για την απόλυτη εξάρτηση της κόρης από την βούληση και την απόφαση του πατέρα, **κηρύσσει με δυναμισμό και θάρρος την ανεξαρτησία της, το αυτεξούσιο της**. Οι ξυλοδαρμοί, η φυλάκιση, οι στερήσεις που θα είχαν καταβάλει το φρόνημα κάθε άλλης κοπέλας, μάλλον ισχυροποιούν παρά κάμπτουν τη δική της θέληση. Αν και αποξενωμένη από την ίδια της την οικογένεια, **μόνη και πονεμένη, δεν υποχωρεί στον αγώνα της**. Εξιδανικεύει το ερωτικό της αίσθημα. Εκπροσωπεί μια νέα ηθική που είναι συνώνυμη της ελευθερίας, της ειλικρίνειας, της περηφάνιας, της αγνότητας των συναισθημάτων. Η Στέλλα παρουσιάζει μια εικόνα εντελώς διαφορετική από την γυναίκα της εποχής, που ζει κάτω από τη σκιά και το φόβο του άνδρα, και είναι υποχείριο του αρχηγού της οικογένειας που θέλει όλα τα μέλη υποταγμένα και «δορυφόρους» της εξουσιαστικής του παρουσίας. **Και αν τελικά η επιλογή της την οδηγεί στο θάνατο, είναι ένας θάνατος που επιλέγεται ως ύστατη απόδειξη της ελευθερίας της**. Έτσι δικαιώνεται και η ίδια και η στάση της που αποκαλύπτει τη σαθρότητα της ισχύουσας ηθικής.

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ...

Ποια τα συμπεράσματα μας για τη θέση της γυναίκας στις παραδοσιακές κοινωνίες;

Με βάση το συγκεκριμένο απόσπασμα καταλαβαίνουμε πως ήταν **πρακτικά αδύνατο η κόρη να επιβάλλει τη θέληση της στον πατέρα της**. Η οικογένεια ήταν πατριαρχική και **τα παιδιά ήταν οι μαριονέτες του πατέρα** που κινούνταν με τη θέλησή του. Δυστυχώς σε αυτές τις κοινωνίες **η κοπέλα δεν είχε προσωπικότητα**, προσωπική και κοινωνική ζωή. Μέσα από τα λόγια της Στέλλας συνειδητοποιούμε την σκληρότητα της κοινωνίας απέναντι στις «φυσιολογικές» πράξεις της. Πηγαίνει κόντρα στην εποχή της που θέλει την **κοπέλα ένα άβουλο ον** στα χέρια του σκληρού και ανελέητου πατέρα. Εν ολίγοις ένα «**υποχείριο**». Ο μεγαλοαστισμός παρουσιάζεται ως κοινωνική μάστιγα, νοσηρός και υποτροπιασμένος, Παρόλα αυτά θεωρούμε ότι **η Στέλλα είναι πρότυπο γυναίκας**, που υποστήριξε την θέληση της θυσιάζοντας ακόμη και τη δική της ζωή.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

El.wikipedia.org /Γρηγόριος Ξενόπουλος

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ : «ΓΙΟΥΓΚΕΡΜΑΝ»

συνταγματάρχης Λιάπκιν, Η μεγάλη χίμαιρα, Γιούγκερμαν, Τα στερνά του Γιούγκερμαν, Το χαμένο νησί, Ο Κοτζαμπάσης του Καστρόπυργου, Αίμα χαμένο και κερδισμένο, Τα στερνά του Μίχαλου, Ο κίτρινος φάκελος, Σέργιος και Βάκχος, Το 10 κ.ά.),

διηγήματα (*Το συναξάρι των αμαρτωλών, Λιτανεία των ασθενών, Το νερό της βροχής, Το μεγάλο συναξάρι, Η μεγάλη λιτανεία κ.ά.*), θεατρικά (*Κάρμεν κ.ά.*), ιστορικά, ταξιδιωτικά κτλ. Θεωρείται ένας από τους πιο ταλαντούχους πεζογράφους της Γενιάς του '30. Το έργο του είναι ιδιοφυές, πληθωρικό, συχνά βίαιο, γι' αυτό και οι κριτικές στην εποχή του υπήρξαν αντιφατικές. Δημοτικιστής, στενά δεμένος με τον κόσμο της υπαίθρου, και ιδιαίτερα με το θεσσαλικό κάμπο, λυρικός ηθογράφος της ελληνικής επαρχίας, κινείται συχνά σε νατουραλιστικό κλίμα. Στα έργα του περιγράφει ανθρώπους με βίαια ένστικτα, όπως είναι το σεξουαλικό στην πιο πρωτόγονη μορφή του.

Το μυθιστόρημα *Γιούγκερμαν* (1938) αποτελεί μια «*πλατύτατη τοιχογραφία των ηθών της μεσοπολεμικής αστικής τάξης*».

Λίγα λόγια για το συγγραφέα και το έργο του

Ο Μ. Καραγάτσης (ψευδώνυμο του Δημήτρη Ροδόπουλου) γεννήθηκε στην Αθήνα το 1908. Πέρασε τα παιδικά του χρόνια σε διάφορες επαρχιακές πόλεις, όπου ο πατέρας του ήταν διευθυντής τράπεζας. Σπούδασε Νομικά στο Πανεπιστήμιο της Γκρενόμπλ και συνέχισε τις σπουδές του στη Νομική Αθήνας. Μεταξύ του 1931 και του 1939 εργάστηκε ως νομικός σύμβουλος σε ασφαλιστική εταιρεία. Παράλληλα, συνεργαζόταν με πολλές εφημερίδες και περιοδικά. Υπήρξε υποψήφιος βουλευτής του κόμματος των Προοδευτικών και μέλος της «Ομάδος των Δώδεκα». Πέθανε στην Αθήνα το 1960.

Ο Μ. Καραγάτσης υπήρξε πολυγραφότατος (έγραψε πάνω από είκοσι βιβλία): νουβέλες και μυθιστορήματα (Ο

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΙΟΥΓΚΕΡΜΑΝ

Πρόκειται για μια πλατειά εξιστόρηση της ζωής ενός Εμιγκρέ Λευκορώσου, που ήρθε στην Ελλάδα γυμνός σαν το σκουλήκι και ξαναβλάστησε, όχι απλώς μέσα στη ζωή αλλά κυρίως μέσα στην νεοελληνική κοινωνία, την αστική και τη βιομηχανική. Ο Γιούγκερμαν (που σημαίνει «νέος άντρας»), **αν και άνθρωπος του Βορρά, αφομοιώνεται ταχύτατα από την ελληνική ατμόσφαιρα, γίνεται ένα με τους μεσογειακούς ρωμιούς, και σε λίγο αναδεικνύεται ένας από τους πρωτοπόρους δημιουργούς του ανεπτυγμένου οικονομικού αστισμού. Μας τον παρουσιάζει, ο Καραγάτσης, σαν έναν από τους σύλους της λεγόμενης αστικής ανόδου, στη δεύτερη φάση της, εκείνη που αρχίζει το 1920. Αλλά συγχρόνως ο Γιούγκερμαν είναι ένας άνθρωπος με ιδιόρρυθμη προσωπικότητα, με έντονο σεξουαλισμό, ανικανοποίητο, με κτηνώδη ερωτισμό, αλληλοσυμπλεκόμενο μ' έναν ρομαντισμό εξ ίσου ενστικτώδη, μ' έναν σχεδόν νοσηρό συναισθηματισμό.**

Σ' αυτό το μυθιστόρημα παρακολουθούμε μέσα από την πολυτάραχη ζωή του πρωταγωνιστή να **ξεδιπλώνονται οι ποικίλες όψεις της ζωής στην νεοελληνική κοινωνία των αρχών του αιώνα, μετά το 1920.** Η βαθιά γνώση και η πείρα της ζωής του πεζογράφου φαίνονται από τον τρόπο που παρουσιάζει τα διάφορα περιβάλλοντα του ευρύτερου νεοελληνικού κοινωνικού χώρου. **Η σαρκαστική διάθεση με την οποία παρουσιάζει τα φαινόμενα παρακμής και αποσάθρωσης του αστικού βίου, τους περιθωριακούς τύπους και την έκλυτη ζωή τους αποκαλύπτει μια ευαίσθητη συνείδηση που θα επιθυμούσε την κοινωνική εξυγίανση, την αποκάθαρση από κάθε νοσηρότητα και υπερβολή.**

ΒΡΕΙΤΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΑΤΟΥΡΑΛΙΣΜΟ

Ο Νατουραλισμός είναι η εξέλιξη του ρεαλισμού. Ξεκίνησε περί τα 1860-1880. Ο όρος προέρχεται από τη λατινική λέξη natura που σημαίνει φύση, naturalismus=φυσιοκρατία, φυσικότητα. Είναι κάτι πιο πάνω από τον ρεαλισμό. **Οι νατουραλιστές παρατηρούν και περιγράφουν ανθρώπους, ψυχρά, αμέτοχα, όπως ένα αντικείμενο, ένα ζώο ή μια μηχανή.** Έχει όλα τα στοιχεία του ρεαλισμού, υπερτονισμένα όμως σε υπερβολικό βαθμό. **Η όψη του κόσμου που παρουσιάζει είναι ζοφερή και η εικόνα του ανθρώπου θλιβερή κι απογοητευτική**, καθώς αυτός περιγράφεται σωματικά και ψυχικά ατελής κι αδύναμος, δημιούργημα της κληρονομικότητας και του περιβάλλοντος. Σύμφωνα με τη νατουραλιστική αντίληψη, οι εξωτερικές δυνάμεις φυσικές ή κοινωνικές, περιορίζουν την ελευθερία των προσώπων.

Οι εσωτερικές παρορμήσεις (π.χ. το γενετήσιο ένστικτο, η πείνα) με την κυριαρχία τους επικαλύπτουν τις ιδιότητες της λογικής και του ήθους και υποβιβάζουν τον άνθρωπο στο επίπεδο του ζώου. **Είναι φανερό ότι ο Καραγάτσης ακολουθεί αυτές τις βασικές αρχές του νατουραλισμού στο πλαίσιο του ήρωα.** Ο χαρακτήρας, η προσωπικότητα του Γιούγκερμαν είναι δημιούργημα κληρονομικών προδιαθέσεων: Ο πατέρας του ήταν ένας ασελγής μέθυσος και η μητέρα του, μια ασυνείδητη ερωτομανής. Κληρονόμησε τη λαγνεία και τον ανικανοποίητο ερωτισμό από την μητέρα του. Το πέρασμά του από το ρωσικό στρατό σε μια εποχή αβέβαιη και ταραγμένη, όταν όλα βρίσκονταν υπό διάλυση συνέβαλε στη διατήρηση ή και στην ενίσχυση μιας συμπεριφοράς που αναπτυσσόταν αχαλίνωτα, πέρα από κάθε ηθικό φραγμό. Όταν ήρθε στην Ελλάδα ήρθε σε επαφή με τους εκπροσώπους δύο διαφορετικών κοινωνικών περιβαλλόντων: τον κόσμο των απαισιόδοξων διανοούμενων, ο Καραμάνος και τον κόσμο των τίμιων μικροαστών, η Βούλα. Όλα αυτά ήταν υπεραρκετικά για να δώσουν μια νέα κατεύθυνση στη ζωή του.

ΒΡΕΙΤΕ ΣΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΝΑΤΟΥΡΑΛΙΣΜΟΥ

Στο πρώτο, στο τρίτο και στο μεγαλύτερο μέρος του πέμπτου αποσπάσματος η εξιστόρηση γίνεται με τις τεχνικές του νατουραλισμού:

- Η πιστή απεικόνιση του κόσμου της παρανομίας, στον οποίο προσπαθεί να διεισδύσει ο Γιούγκερμαν, αλλά και του τρόπου που ο ήρωας ελίσσεται, κάνοντας τις πρώτες απόπειρες να βρει τη δική του θέση στην ελληνική κοινωνία (πρώτο απόσπασμα) αποδίδονται με τρόπο ψυχρό και αποκρουστικό.
- Η δίχως ωραιοποιήσεις εικόνα της νυχτερινής ζωής και των αχαλίνωτων διασκεδάσεων της νεόπλουτης αστικής τάξης, αποκαλύπτει έναν τρόπο ζωής και διασκέδασης που είναι νοσηρός, παρακμιακός και ζωώδης. Ο νατουραλιστικός τρόπος αφήγησης «χρωματίζεται» και από τον σαρκασμό του συγγραφέα για τις κοινωνικές συμπεριφορές που εμφανώς αποδοκιμάζει (τρίτο απόσπασμα).
- Η εικόνα του ψυχικού, αλλά και οικογενειακού βίου της Βούλας παρουσιάζονται υπερβολικά ζοφερά. Οι σκέψεις της, οι αγωνίες της, αλλά και η χαρά των συναντήσεων της με τον Γιούγκερμαν αποδίδονται από τον αφηγητή με λυρισμό και ευαισθησία.

ΠΛΑΤΙΑ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΗΘΩΝ ΤΗΣ

•Στο πρώτο απόσπασμα: Παρουσιάζεται το «κλειστό κύκλωμα» των μεγαλεμπόρων ναρκωτικών, ένας κόσμος με οικονομική και κοινωνική ισχύ. Οι άνθρωποι που ελέγχουν το χώρο είναι άνθρωποι αδίστακτοι, επώνυμοι και διαθέτουν επαρκή κοινωνική κάλυψη ώστε να μπορούν να αποκρύπτουν έντεχνα και αποτελεσματικά τις άνομες και εγκληματικές πράξεις τους με άλλες νόμιμες και σωστές που τους εμφανίζουν ως ευυπόληπτους πολίτες. Ο συγγραφέας εδώ μας δίνει μια ρεαλιστική απεικόνιση του κόσμου της Παρανομίας και της Διαπλοκής που ξεκινά από τη βάση της κοινωνικής πυραμίδας (εκτελεστικά όργανα) και

φθάνει ως την κορυφή (μεγαλόσχημοι επιχειρηματίες, διαπλεκόμενοι πολιτικοί)

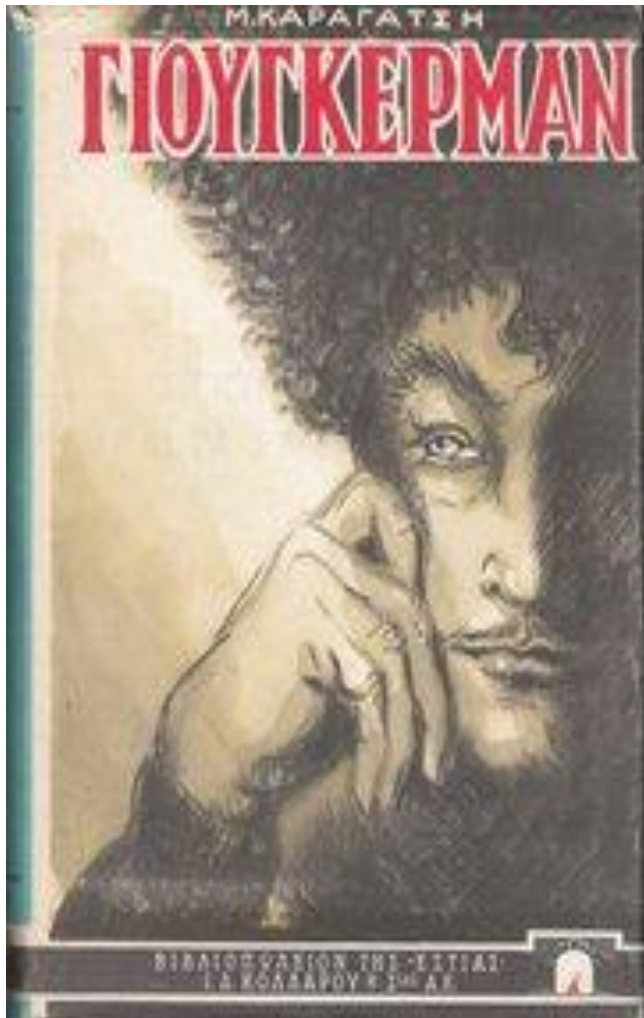
•Στο δεύτερο απόσπασμα: Μεταφερόμαστε σε ένα περιβάλλον μεγαλοαστικό. Η οικονομική άνεση που εξασφαλίζουν οι υψηλόβαθμες θέσεις της υπαλληλικής ιεραρχίας, όπως εκφράζονται μέσα από την συμπεριφορά του διευθυντή, μας δίνουν μια εικόνα της ζωής των μεγαλοαστών. Μάλιστα εδώ ο Καραγάτσης σαρκάζει την κενοδοξία της εν λόγω τάξης.

•Στο τρίτο απόσπασμα: Δίνεται ο κόσμος του περιθωρίου. Κακόφημα στέκια διασκέδασης, «βρωμοταβέρνες» με τους έκλυτους θαμώνες τους να προσπαθούν μέσα από αχαλίνωτα γλέντια να γεμίσουν το κενό της ζωής τους, άνθρωποι διεφθαρμένοι, που εκδηλώνουν μια ζωώδη συμπεριφορά, μεγαλοαστοί που αναζητούν εναλλακτικές απολαύσεις σε νυχτερινές ακολασίες αποτελούν συνάμα τους αδιάψευστους μάρτυρες της ζοφερής αστικής κοινωνίας.

•Στο τέταρτο απόσπασμα: Ο Καραγάτσης, εκπρόσωπος του μεγαλοαστικού περιβάλλοντος μας μυεί στις βαθύτερες ανησυχίες των σκεπτόμενων ανθρώπων, στην απαισιοδοξία για τη ζωή.

•Στο πέμπτο απόσπασμα: Παρακολουθούμε σκηνές από τη ζωή της Βούλας και της οικογενείας της, μεταφερόμαστε σε ένα περιβάλλον μικροαστικό και ερχόμαστε σε επαφή με τα βάσανα των

φτωχών ανθρώπων. Αξεπέραστες οικονομικές δυσκολίες, ενδοοικογενειακές εντάσεις, προσμονή μιας καλύτερης ζωής μέσω ενός καλού γάμου κάποιου θηλυκού μέλους, καταπίεση και εξαναγκασμός των κοριτσιών προς αυτή την κατεύθυνση.

ΠΩΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ Η ΒΟΥΛΑ ΣΤΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ;

Η Βούλα είναι ένα φτωχό κορίτσι, τίμιο που βιώνει τον συναισθηματικό εκβιασμό από τα μέλη της οικογένειάς της και κυρίως από τον αδερφό της. Η οικογένεια και η κοινωνία αξιώνει να είναι ένα πλάσμα άβουλο και υποτακτικό. Στο πρόσωπό της βλέπουμε την εκπρόσωπο της ρομαντικής μα καταπιεσμένης νέας κοπέλας, της αδικημένης από τη μοίρα και την κοινωνία νέας γυναίκας που **θυσιάζεται** για τη λύτρωση της οικογενείας της από τη φτώχεια, αρνούμενη την αγάπη της και συρόμενη σε έναν γάμο συμφέροντος. Η θυσία αυτού του κοριτσιού δεν αναγνωρίζεται ως προσφορά αλλά ως χρέος!!!

Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΑΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Η Βούλα είναι μια κοπέλα που **αρνείται τον έρωτά της για χάρη της οικογένειάς της**. Ο γάμος της θα γίνει από συμφέρον και όχι από πραγματικό έρωτα. Απαρνείται την ευτυχία στη ζωή και είναι δυστυχισμένη. Είναι μια γυναίκα με θάρρος και αξιοπρέπεια που για να βοηθήσει την οικογένειά της θυσιάζεται και υποβάλλεται στο χειρότερο μαρτύριο, έναν αποτυχημένο γάμο στηριζόμενο μόνο στο οικονομικό συμφέρον. **Για να σώσει την οικογένεια!** Αυτό όμως ποτέ δε συνέβη γιατί πρόλαβε ο θάνατος. Η Βούλα πέθανε από φυματίωση.

